

Dragana Vulić
NISAM TVOJA

Izdavač
Begen Comerc doo, Bačka 19, Zemun

Za izdavača
Maja Veljanović

Lektura i korektura
Begen Comerc doo

Dizajn i prelom
Olja Milenković

Štampa
Partenon, Beograd

Tiraž
500 primeraka

Plasman
+381 69 604 510
www.klasaknjiga.com

Copyright © Begen Comerc doo
Sva prava autora i izdavača su zakonom zaštićena.

Dragana Vulić

Nisam tvoja

Beograd, 2019.

Je li to sve što ostaje od ljubavi? I šta uopšte osta-je posle nje?

Telefonski broj koji lagano bleđi u sećanju. Čaše sa ugraviranim monogramima ukradene u „Tri lađara“.

Posle ljubavi ostaje običaj da se belo vina sipa u dve čaše i da crte budu na istoj visini. Posle ljubavi ostaje jedan što u kafani kod „Znaka“ i začuđen pogled starog kelnera što nas vidi sa drugima.

Posle ljubavi ostaje rečenica: „Divno izgledaš, nisi se ništa promenila...“ i „Javi se ponekad, još imaš moj broj telefona“. I neki brojevi studentskih soba u kojima smo spavali ostaju posle ljubavi.

Posle ljubavi ostaju tamne ulice kojima smo se vraćali posle ljubavi. Posle ljubavi ostaju melodi-je sa radija koje polako izlaze iz mode. Ostaju zna-ci i ljubavne šifre: „Ako me voliš, započni sutraš-nje predavanje sa tri reči koje će imati početna slova mog imena“. Ušao je u amfiteatar i rekao: „U našoj avangardi...“ Poslao mi je poljubac.

Posle ljubavi ostaje tvoja strana postelje i strah da će neko iznenada naići. Klak – spuštена slušalica kada se javi tuđi glas. Hiljadu i jedna laž.

Posle ljubavi ostaje rečenica koja luta kao duh po sobi: „Ja ću prva u kupatilo!“ – i pitanje „Zar neće-mo zajedno?“ – Ovaj put ne.

Posle ljubavi ostaju saučesnici: čuvari tajni koji više nisu nikakve tajne. Prepune pepeljare i prazno srce.

Navika da se pale dve cigarete, istovremeno, mada nema nikoga u blizini. Fotografije snimljene u automatu, taksisti koji nas nikada nisu voleli.

Posle ljubavi ostaje povređena sujeta.

METALNI UKUS PROMAŠENOSTI NA
USNAMA!

Posle ljubavi ostaju drugi ljudi i druge žene.

Posle ljubavi ne ostaje ništa. Katastrofa!

Tekst iz filma „Una“, 1984.

Every time I see you I need you more...

*Posvećeno biću u čija uverenja najviše verujem.
Lani, mojoj najvećoj sreći.*

*2018. godina
Hvala, promenio si me.*

Na dvanaestom spratu jedne stare beogradske zgrade, ispred svoga stana devojka je pokušavala otključati vrata. U levoj ruci je držala torbu, telefon i kesu sa namirnicama, a u desnoj je balansirala sa fasciklom i ključevima.

Vidno iznervirana pokušavala je ugurati ključ u bravu, bezuspešno. Posle desetominutne borbe koja se njoj činila kao večnost sve je spustila na pod i otključala stan. Zapljusnuo ju je miris ustajalog vazduha i smeća koje je stajalo u stanu već danima.

Rešena da će danas spremi stan, ušla je u dnevni boravak i na lepljivi sto stavila svoje stvari.

Svalila se na fotelju i zapalila cigaretu.

Osmi dan.

Prošlo je tačno osam dana i dvanaest sati od našeg raskida, a ja sam i dalje u haosu iz kog pokušavam da pobegnem.

Pokušavam sebe pomiriti sa činjenicom da je on otišao odavno. Pre nego što je rekao da je gotovo. Pre nego što je priznao prevaru. Pre nego što je srušio moje snove i iluzije o savršenoj vezi i divnom braku.

Otišao je još pre šest meseci. Onda kada je njegova košulja u mašini završila sa neopranim karminom,

ili onda kada sam mu našla u ormaru ženski parfem sa mašnicom i nadala se da je za mene, a parfem je misteriozno nestao iste noći kada je išao sa Jocom da gleda utakmicu.

Opet u košulji. I zašto sam ćutala nije mi jasno?

Fudbal se ne gleda u košulji, Joca ne koristi *Ver-sace noir*.

Elem, šalu na stranu ja sam od svog života sama napravila haos.

Krajnje je vreme bilo da sredim misli i stan, ali da bih uradila prvo moram završiti ovo drugo.

Dakle prvi market. Rukavice, kese za smeće, osveživači, sredstvo za uklanjanje moljaca (kupila sam to u nadi da ću ako napršćem stan time isterati i njegove uspomene, smešno? Meni nije, očajna sam) Krenula sam od kuhinje.

Escajg njegove majke, dve serpe i šolje sa našim likom bile su u smeću. Ribala sam podove, izvlačila posuđe za koje nisam znala da posedujem. Našla sam i bakine fildžane, koje mi je ostavila u nasledstvo. Odlucila sam ih staviti u dnevni boravak. Iako su meni bili simpatični njega su nervirali. Hvala Bogu pa ga nema, fildžani su našli svoje mesto.

Posle kuhinje na red je došao dnevni boravak. I dok sam preslagala police koje svi imamo u stanu a zovu se (polica za sve i svasta) i služi da ako ne znaš gde je nešto prvo kažemo „Pogledaj u trećoj ladici“, našla sam njegovu sliku iz studentskih dana. Prva fotografija koju mi je poklonio. I opet sam se slo-mila, uzalud bako fildžani što imaju mesto i što ga

nazivam smećem, i to što bacam sve što je njegovo mene još boli to što nismo zajedno.

Varilala sam sa raspoloženjem. U jednom momentu sam prihvatila rastanak, već u drugom sam se gušila u suzama. Bolelo me je to što nema nijednog dokaza da je on voleo mene za sve ove naše go-dine. Uvek sam ja bila ta koja se podređivala, koja je ćutala, koja je glupo klimala glavom na njegove laži. Toliko da kada me je lagao molila sam Boga da me slaže toliko dobro da bih se posle tešila sama u svom očaju.

Otvorila sam flaslu vina koja je bila odmah pored ladice i nagela pozamašan gutljaj izmešan suzama i povlačenjem dubokih dimova „Eve“.

Jedanaest uveče.

Budim se pored kese za smeće i prazne flase „Ždrepeceve krvi“. Pepeljara je nekoliko puta promašena, a to primećujem jer sam zahvaljujući opijanju propržila novi tepih za koji mi je ostala još jedna rata da ga otplatim (rekli su da je persijski, ali ruku na srce ni ja, ni tepih Persiju nismo videli).

Otisla sam do kupatila, u ogledalu dvadesetšetogodisnjakinja. Lice podbulo, podočnjaci do nosa i upali obrazi. Na glavi sam imala kosu boje meda, nekada. Sada sam posedovala iskrzane vrhove. Zgodna sam. Iako nisam jela danima ili godinama.

(Osam dana je dug period) ipak sam imala lepu liniju.

Hvala Igoru zato što je otišao, bar sam dobila par kilograma manje bez da sam se patila sa dijetama.

Nisam smela više ovo da radim sebi. Još uvek sam lepa, još uvek sam mlada i napredujem. Imam svoje prijatelje i porodicu, svoj posao i to što mi je ostao još magistarski rad da bih sa svog papira „šta uraditi do tridesete“ precrtala poslednju stavku.

Posle okrepljujućeg tuširanja nastavljam sa čišće-njem dnevnog boravka, ladicu u kojoj sam pronašla njegovu sliku svu sam istresla u SMEĆE, da nago-vestim da sam posle kopala po kesi kada sam shva-tila da mi je tu bio pasoš.

Tepih sam urolala i izbacila u hodnik. Posle dnevnog boravka u mom hodniku se nagomilalo jedanaest crnih velikih kesa i dve kutije sa knjigama i pločama (koje su bile njegove i zaslužile su da odu u smeće) pa sam odlučila da ih snesem na rate.

Ugurala sam pola u lift i jedva stala u njega.

Molila sam Boga da mirno siđem sa dvanaestog sprata ali dođavola, neko je na šestom pritisnuo zaustavljanje.

Kroz glavu mi je prošlo da bi bilo dobro i da je sam Sotona lift zaustavio, a ne Uroš (komšija koji je oličenje savršenstva u svim pogledima). Pogodite kakav sam izraz lica srela kada se lift zaustavio. Blago zabezegnuta i iskrivljena faca mog komsije Apolona (Uroša).

– Komsinice nisam znao da ste u komunalnom, znate ja sam predsednik...

Uspela sam da sa onom kao ozbiljnom i užurbanom facom kazem: „Generalno prolećno spremanje“ i pritisnula da krenem ka poslednjem spratu.

Sve dok nisam shvatila da je kraj leta i da sam smešna.

I naravno ponovo očajna, ako je ikada postojala mogućnost da dotičnog zavedem i pozovom na kafu sada je propalo sve. Živeo pesimizam i glupa Mari-na. Juhuuu.

Kada sam posle mukotrpnog iznošenja smeća ušla u stan (moram reći da je procena bila loša, ono nije bilo pola jer sam još tri puta silazila gore-dole liftom sa mojim đubretom) odlučila sam oribati i ku-patilo i spavaću sobu. Sreća u sobi nije bilo njego-vih stvari jer je dotični odneo svoju garderobu. Po-koja muška majica sa njegovim parfemom našla se u mom ormaru. Sada sam njegove stvari bacala sa besom, a ne tugom.

Usput nasala sam i tu dosta stvari kojih sam kupovala za „kada smrsam“, „biće opet u modi“ i osta-li izgovori.

Oduševila sam se time što imam više prostora za svoje stvari i tamo gde su bile njegove patike svoje štikle sam izvukla iz kutija i postavila na police. Sve i jednu moju košulju opeglala sam i zakačila na ofingere. Haljine su bile sortirane po nalepnicama na kojima su pisala godišnja doba. Dve su bile uni-verzalne pa su označene sa „zavisi kojim intenzite-tom vetar duva“.

Oduševljeno sam gledala svoj ormar. Bila sam ponosna na njega. Pinki haljinica koja mi je odavno mala je napokon bačena, čuvala sam je ne znam ni sama zašto. Negde sam pročitala da ako jedan ko-mad garderobe ne obučete duže od godinu dana, ni-kada ga nećete obući. Nikada je i nisam obukla,ve-rovatno zato što nisam imala hrabrosti nositi takve stvari. Nije mi stajling bio dosadan,daleko od toga ali nikada nije težio ekstravaganciji. Na žalost svih pripadnika ljudskog roda jer tvrde da dobro iznosim takvu garderobu.

Dakle posteljina crvena i svilena, stoji već godinama u ormaru. Prala sam je jednom mesečno iako nikada nije stavljena na krevet. Igor je nije voleo.

Kada sagledam realnije, Igor nije voleo ništa. Bas nista što sam volela ja, ali ja sam volela njega pa mi nije predstavljalo problem da mu udovoljim i odrekнем se stvari koje su mi se sviđale. To je bolest. Tek sada primečujem. Bolest podređivanja nekome zarad malo paznje, prihvaćenih mrvica što od drugih ostaju i teorije moje majke „Sa tobom živi, nismo na zapadu. Ne možeš naći normalnog muškarca. Istrpi. Ćuti. Neka ga...“

Koliko je žena koje trpe i ćute muško tlačenje za-rad toga da ih oni nazovu svojom? Koliko je njih koje razmišljaju kao moja majka? Oduvek baš odu-vek sam bila iznad te teorije da je žena stvorena samo za rađanje dece i pokazivanja prijateljima, še-tanja po proslavama i prikazivanja čistote. Divlja-kuša.

